Kävelen pimeässä pihassamme. Kello on reilusti yli yhdeksän. Pikimusta kissani Lilo seuraa minua, ja samalla alkaa sataa taivaantäydeltä vettä. Muutamia päiviä sen jälkeen Lilo haahuilee keittiössä kummallisesti. Se etsii ruokaa ilmiselvästi. Nostan pienen suloisen kissan huolestuneena syliini. Sen silmät ovat oudot. Onko Lilo tulossa sokeaksi? Viemme sen eläinlääkäriin. "Näyttäisi siltä että Lilolla on kaihi", eläinlääkäri toteaa hetken katselun jälkeen. "Valitettavasti Lilo on tulossa sokeaksi", hän jatkaa huokaisten. Lääkäri vakuuttaa meille, että Lilo pärjää vaikka se onkin sokeaksi tulossa. Ajan saatossa Lilosta on tullut yksinäinen. Se on masentunut, eikä syö kovin paljoa. Yhtenä päivänä kotini nurkilla vaeltaa toinen kissa. Se on vitivalkoinen. Nimeämme kissan Savuksi. Se nimittäin katosi vähäväliä kuin savuna ilmaan. Lilo ja Savu ystävystyvät. Savu on puolisokea. Lilo on jo täysin sokeutunut. Lilo ja Savu ovat kokoajan yhdessä. Lilo saattaa ottaa joskus Savun hännästä kiinni. Se ei Savua haittaa, se opastaa Lilon ruoan ja veden luokse. Monen vuoden päästä, kun Lilo ja Savu ovat vanhoja, ne nukahtavat ikiuneen auringonlaskun aikaan. Joskus vain mietin, mistä tuo lumivalkoinen satukissa oikein ilmestyi. Ehkä se oli Lilon pieni suojelusenkeli, joka aina silloin tällöin katosi kuin savuna ilmaan. Yhden asian kuitenkin tiedän: Lilo on saanut elinikäisen ystävän.